

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2023 r. na podstawie art. 108 i 114 ustawy z dnia 17.12.1998 o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2022 poz 504 ze zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 13 marca 2023 r. odmówił W. J. ponownego przeliczenia emerytury.

W uzasadnieniu wskazanej decyzji podniesiono, iż decyzją z dnia 3 marca 2023 r. zgodnie z art. 108 powołanej ustawy przeliczono ubezpieczonemu emeryturę od 1 stycznia 2023 r. i doliczono wszystkie opłacone składki do 31 maja 2019 r., natomiast za miesiące, w których firmy (...) sp zo.o. oraz + (...) Sp zo.o. w upadłości nie opłaciły składek emerytalno-rentowych brak jest podstaw do ich uwzględnienia w wysokości emerytury

Nadto wskazano, że zgodnie z art. 114 ust 1 powołanej ustawy - w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, w dniu 13 marca 2023 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie świadczenia, nie przedkładając jednak nowych dowodów oraz nie ujawniając nowych okoliczności, które miałyby wpływ na wysokość przysługującego świadczenia. Wobec tego brak podstaw prawnych do przeliczenia świadczenia.

/decyzja k. 85 akt ZUS/

W. J. wniósł odwołanie od powyższej decyzji domagając się jej zmiany i uwzględnienia przy wyliczeniu należnych mu świadczeń okresów, za które także nie odprowadzono składek lub opłacono składki w niepełnej wysokości za okres zatrudnienia w zakładach:

- A. gdzie pracował od 1.12.1995 do 4.05.2000 r.
- (...) w którym pracował od 5.05.2000 r. do 28.02.2005 r.
- (...) gdzie pracował od 1.03.2005 -31.12.2010
- (...) gdzie pracował od 1.04.2011 do 30.11.2018 r.

Skarżący wskazał, iż za podane okresy ZUS nie egzekwował od jego pracodawcy zapłaty składek, co w sposób nieuzasadniony obniża jego świadczenia. Odwołujący podkreślił, że w spornych okresach nie przebywał na urloпах bezpłatnych, a wynagrodzenie było mu wypłacane, co winno mieć odzwierciedlenie na listach płac, dlatego jego żądanie uwzględnienia tych okresów oraz kwot wypłacanego mu wtedy wynagrodzenia jest uzasadnione.

/odwołanie k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Zakład sprecyzował, że przy wyliczeniu emerytury wszystkie składki należne, również te opłacone jedynie w części bądź zupełnie nieopłacone przekazane przez płatników (...) Sp. zo.o. w raportach miesięcznych ze wykazaną podstawą wymiaru składki zostały uwzględnione. Podał, że do wysokości emerytury nie doliczono składek za: (...), (...), (...), (...), (...), (...). (...), (...), 7-10/2017 oraz 7-11/2018, ponieważ za wskazane okresy płatnik (...) Sp. zo.o. złożył raporty wskazujące zerową podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie, jednocześnie sugerujące, iż wnioskodawca w tych okresach nie otrzymał wynagrodzenia. Organ wskazał też że Sąd Najwyższy w swym orzecznictwie przyjmuje, że wynagrodzenie wypłacone przez pracodawcę z opóźnieniem wykazywane jest w raporcie za miesiąc, w którym zostało wypłacone i wówczas staje się podstawą wymiaru składek. Co do zaś zatrudnienia ubezpieczonego w A(...) S.A. (nazwanego przez ubezpieczonego w odwołaniu (...)) organ wskazał, że do 1 stycznia 1999 r. do wyliczenia emerytury, a dokładniej kapitału początkowego brane są pod uwagę kwoty wynagrodzenia wypłacone przez pracodawcę a wykazane w zaświadczeniu RP-7 a nie kwoty

odprowadzanych składek, których wysokość ma wpływ na wysokość emerytury dopiero od 31 grudnia 1998 r. Zgodnie ze zgromadzoną dokumentacją w firmie (...) ubezpieczony pracował od marca 2005 r. do marca 2010 r. Ponadto ZUS wskazał wprost wynik ze świadectwa racy z (...) Sp zo.o., że w okresach wskazanego zatrudnienia wnioskodawca posiadał też okresy nieskładkowe i nie ma możliwości ich zmiany zgodnie z żądaniem wnioskodawcy w okresy składkowe.

/odpowiedź na odwołanie k. 17-18/

Na rozprawie w dniu 22.08.2023 r. wnioskodawca poparł odwołanie od decyzji z dnia 12 kwietnia 2023 r., wnosząc o zaliczenie składek wypracowanych w firmie (...) w okresie od 1 grudnia 1995 r. do 4 maja 2000 r. i w firmie (...) - od 1 marca 2005 do 31 grudnia 2010 r. od najniższej krajowej. Wniósł o dokonanie waloryzacji w zakresie zapłaconych składek od 1 stycznia 1999 r. do 30 listopada 2018 r. oraz o zapłatę odsetek od zaniżonej wysokości emerytury. /stanowisko procesowe wnioskodawcy protokół z rozprawy z dnia 22.08.2023 r. 00:01:20-00:12:4600:33:54-00:43:51/

Na rozprawie w dniu 19 października 2023 r. wnioskodawca poparł odwołanie - wniósł o przyjęcie przez organ, że w miesiącach kiedy pracodawca wykazał zerową podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne kwoty 2.500 zł na podstawie dokumentacji osobowej. Wniósł o zobowiązanie ZUS do dokonania waloryzacji świadczenia od 1999 r. wraz z odsetkami. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania. /stanowisko procesowe stron protokół z rozprawy z dnia 19.10.2023 r. 00:01:01 - 00:23:52/

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe. /stanowiska procesowe stron protokół z rozprawy 21.11.2023 r. 00:00:53-00:03:40/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. J. urodził się w dniu (...). /okoliczność bezsporna/

W okresie od 1 grudnia 1994 r. do 31 maja 1995 r. i od dnia 1 grudnia 1995 do 4 maja 2000 r. wnioskodawca był zatrudniony w A (...) S.A. („firma (...)”) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownik ds. sprzedaży. W okresie tego zatrudnienia korzystał z urlopu bezpłatnego w okresie od 25 maja 1995 r. do 30 maja 1995 r. /świadectwo pracy k. 10 akt kapitałowych ZUS i k. 4/

W okresie od 5 maja 2000 r. do 28 lutego 2005 r. W. J. był zatrudniony w oparciu o umowę o pracę u płatnika składek (...) spółce z o.o., następcy prawnego (...) spółce z o.o. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownik d.s. sprzedaży. /świadectwo pracy k. 28 akt ZUS, k. 16 umowa o pracę k. 14 /

W okresie od 1 marca 2005 r. do 31 grudnia 2010 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w spółce (...) spółce z o.o. na stanowisku specjalista ds. handlowych. /świadectwo pracy k. 12/

W okresie od 1 kwietnia 2011 r. do 30 listopada 2018 r. ubezpieczony pracował w firmie (...) spółce z o.o. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operator urządzeń destylacyjnych kotłowni wysokoprężnych , pracownik linii rozlewczej.

W okresie wskazanego zatrudnienia wnioskodawca korzystał ze zwolnień chorobowych w okresach: 16.03.2016 - 17.03.2016, 31.07.2017 do 31.08.2017, 23.11.2017 do 17.01.2018 , 5.03.2018 do 19.03.2018 , 3.04.2018 do 30.08.2018

/świadectwo pracy k. 13-14 akt ZUS oraz k. 8-9/

W dniu 1 kwietnia 2011 r. pracodawca (...) spółka z o.o. zawierając z wnioskodawcą umowę o pracę na czas nieokreślony zadeklarował się wypłacać mu wynagrodzenie za pracę w kwocie 2059,00 zł miesięcznie plus premie i dodatki na zasadach i warunkach określonych w przepisach o wynagrodzeniu. /umowa o pracę k. 5-6/

Na mocy aneksu do umowy o pracę z dnia 1 listopada 2012 r. - od tej daty wnioskodawcy zaproponowano wynagrodzenie w kwocie 2500 zł miesięcznie. /aneks k. 7 akt ZUS/

Właścicielem wymienionych spółek był ten sam podmiot - A. P.. Na przestrzeni lat nazwy firm kilkanaście razy się zmieniały. Wskazane zakłady zatrudniały tych samych pracowników. /zeznania świadka P. G. e-protokół rozprawy z dnia 22.08.2023, zapis 00:16:27 -00:24:53, zeznania świadka Z. S. e-protokół rozprawy z dnia 22.08.2023, zapis 00:24:53 -00:33:01/

Wnioskodawca w okresie zatrudnienia w (...) spółce z o.o. i (...) spółce z o.o. pracował cały czas, nie korzystał z urlopów bezpłatnych, w spółkach tych nie było żadnych przestoju. Zdarzało się, że korzystał ze zwolnień lekarskich. Otrzymywał w całym tym okresie wynagrodzenie na konto lub gotówką. Wynagrodzenie było płacone regularnie na bieżąco z utargów, które przywoził do kasy firmy. Wynagrodzenie było płacone do 10 dnia miesiąca. Zdarzało się, że opłacano je w ratach. /zeznania świadka P. G. e-protokół rozprawy z dnia 22.08.2023, zapis 00:16:27-00:24:53, zeznania świadka Z. S. e-protokół rozprawy z dnia 22.08.2023, zapis 00:24:53 -00:33:01, przesłuchanie wnioskodawcy e-protokół rozprawy z dnia 22.08.2023 r., zapis 00:33:54-00:43:51 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami zapis 00:04:51-00:13:43 /

Płatnicy nie zawsze odprowadzali składkę za wnioskodawcę lub uiszczali je w niepełnych wysokościach.

Płatnicy składek złożyli za wnioskodawcę raporty wskazujące zerową podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie za następujące miesiące:

(...) spółka z o.o. - (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). (...), (...). (...), (...). (...), (...)

(...) spółka z o.o. - (...), (...), (...)

(...) spółka z o.o. - (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)

/wykaz należnych i opłaconych składek k. 54-73/

Pracownicy wymienionych spółek w czasie zatrudnienia nie wiedzieli, że pracodawca nie odprowadza za nich składek i wskazuje zerowe podstawy ich wymiaru. /zeznania świadka P. G. e-protokół rozprawy z dnia 22.08.2023, zapis 00:16:27 -00:24:53, zeznania świadka Z. S. e-protokół rozprawy z dnia 22.08.2023, zapis 00:24:53 -00:33:01, przesłuchanie wnioskodawcy e-protokół rozprawy z dnia 22.08.2023, zapis 00:33:54-00:43:51 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami zapis 00:04:51-00:13:43 /

Decyzją z dnia 20 maja 2019 roku - Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie ustalił wartość kapitału początkowego wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r.

Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie 1913,75 zł tj. ustaloną decyzją z 18 lutego 2005 r. z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1996. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 156,75% Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 40.47% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie ($156,75\% \times 1\ 220,89\ \text{zł} = 1913,75\ \text{zł}$). Okresy składkowe wyniosły łącznie 19 lat, 3 miesiące, 5 dni, nieskładkowe łącznie: 3 lata, 1 miesiąc 4 dni, tj.. Współczynnik proporcjonalny do - osiągniętego do 31.12.1998r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 71,68%. Współczynnik ten służy do obliczenia części 24% kwoty bazowej. Wysokość 24% kwoty bazowej wynosi 293,01 zł. Do obliczenia współczynnika przyjęto okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie: 22 lata, 4 miesiące i 9 dni.

Średnie dalsze trwanie życia - wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat - wynosi 209 miesięcy (komunikat Prezesa GUS z dnia 25 marca 1999r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn - M.P. Nr 12, poz.173)

Kapitał początkowy ustalony na dzień 1stycznia 1999 r. wyniósł 152.649, 42 zł.

/decyzje k. 38-39 oraz 31- 32 akt kapitałowych/

Decyzją zaliczkową z dnia 21 maja 2019 roku - zmienioną decyzją z dnia z dnia 27 listopada 2019 r., przyznano wnioskodawcy prawo do emerytury na podstawie wskazanych decyzji. /decyzja k. 15-17, decyzja – k. 29 -30 akt ZUS/

Od powyższej decyzji z dnia 27 listopada 2019 r. ubezpieczony złożył odwołanie, żądając uwzględnienia przy obliczaniu emerytury okresów zatrudnienia w G. Sp zo.o. oraz faktycznie osiągniętych przez niego zarobków z tego okresu. / bezsporne/

Wyrokiem z dnia 6 października 2020 r. wydanym w sprawie sygn. akt VIII U 119/20 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przeliczył emeryturę ubezpieczonego od 28 kwietnia 2019 r. przy uwzględnieniu zatrudnienia w G. sp zo.o. w Ł. w okresie od dnia 5 maja 2000 r. do 28 lutego 2005 r. oraz dodatkowo wynagrodzeń za maj 2001 r., wrzesień 2003 r. i okres od maja 2004r. do lutego 2005 r. w kwotach po 1300 zł miesięcznie. /wyrok z uzasadnieniem k 39, 41- 47 akt VIII U 119/20 załączonych do akt sprawy/

Decyzją z dnia 7 grudnia 2020 r. organ przeliczył emeryturę wnioskodawcy wykonując powyższe orzeczenie sądu. /decyzja k. 45 -47akt ZUS/

Pismem z 15 marca 2021 r. ubezpieczony ponownie wniósł o przeliczenie emerytury. /pismo k. 54 akt ZUS/

ZUS I Oddział w Ł. decyzją z dnia 2 kwietnia 2021 r. odmówił W. J. ponownego ustalenia wysokości emerytury, od której to decyzji ubezpieczony wniósł kolejne odwołanie. /decyzja k. 56 akt ZUS/

Powyższa sprawa toczyła się przed Sądem Okręgowym w Łodzi pod sygn. VIII U 1311/21 oraz przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi pod sygn. III AUa 150/22. Wyrokiem z dnia 15 listopada 2022 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, iż ustalił, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń z (...) spółce z o.o. za kwiecień 2021 r., czerwiec 2001 r., wrzesień 2001 r., listopad 2001 r., styczeń 2002 r., listopad 2003 r., grudzień 2003 r. oraz styczeń 2004 r. w kwotach po 1300 zł miesięcznie. /bezsborne/

W wykonaniu powyższego orzeczenia, ZUS I Oddział w Ł. w dniu 9 stycznia 2023r. wydał decyzję o przeliczeniu emerytury wnioskodawcy i w konsekwencji cały okres jego zatrudnienia w (...) spółce z o.o. został poddany ocenie Sądu. /decyzja k. 66 -68 akt ZUS/

W dniu 15 lutego 2023 r. Ubezpieczony wniósł o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego. /wniosek k. 78-79/

Decyzją z dnia 3 marca 2023 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 108 ustawy emerytalnej przeliczył W. J. emeryturę od 1 stycznia 2023 r. - doliczono wszystkie opłacone składki do 31 maja 2019 r. /decyzja k. 81 -82 akt ZUS/

Następnie Ubezpieczony pismem datowanym na dzień 13 marca 2023 r. ponownie wniósł o przeliczenie emerytury. /pismo k. 83 akt ZUS/

ZUS uwzględnił składki uiszczane w okresie 1 grudnia 1995r. do 4 maja 2000 r. przez A (...) S. A. /niesporne/

Za okresy zatrudnienia, za które nie udowodniono zarobków przyjęto najniższe wynagrodzenie w j.g.u. /niesporne/

Okres pobierania przez wnioskodawcę zasiłku dla bezrobotnych od 3 grudnia 2018r. do 27 kwietnia 2019r. został uwzględniony w wysokości obliczonego dotychczas świadczenia emerytalnego. /zaświadczenia koperta k. 76, zrzut ekranu z sytemu k. 83/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach rentowych wnioskodawcy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a nadto w oparciu o zeznania świadków P. G., Z. S., które w sposób spójny relacjonowały charakter zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie i korespondowały ze zgromadzonymi w sprawie dowodami z dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazać na wstępie należy, iż sporne w niniejszej sprawie były nie okoliczności faktyczne, lecz kwestie prawne związane z możliwością zaliczenia wynagrodzenia W. J. za które płatnicy składek złożyli za wnioskodawcę raporty wskazujące zerową podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie:

- z okresu jego zatrudnienia w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.: za marzec 2005 roku, za listopad 2005 roku, za luty 2006 roku, za kwiecień 2010 roku;

- z okresu jego zatrudnienia w + (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.: za maj 2014 roku, za lipiec 2014 roku, za marzec 2015 roku, za czerwiec 2015 roku, za wrzesień 2015 roku, za kwiecień 2016 roku, za czerwiec 2016 roku, za styczeń 2017 roku, za maj 2017 roku, za okres od lipca 2017 roku do października 2017 roku, za okres od lipca 2018 roku do listopada 2018 roku.

Wynagrodzenia i składki za okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) spółce z o.o. zostały już poddane wcześniejszej ocenie Sądu.

W myśl art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Ubezpieczonym ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku (tekst jednolity Dz.U. z 2023 r. poz. 1251) urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 według art. 25. ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Emerytura, ustalana według zreformowanych zasad dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury, ustalonej w sposób określony w art. 25, przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony przechodzi na emeryturę (art. 26 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Przepis art. 173 ust. 3 powołanej ustawy precyzuje, że wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy, czyli na dzień 1 stycznia 1999 roku.

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

okresy składkowe, o których mowa w art. 6,

okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,

okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 powołanego przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Według ust. 3b jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

Natomiast w myśl ust. 7 analizowanego przepisu do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku.

Ustęp 8 powyższego przepisu stanowi, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Zgodnie z art. 174 ust. 9a ustawy emerytalno-rentowej, staż ubezpieczeniowy i wymagany staż, o których mowa w ust. 8, określa się w dniach, jeżeli jest to dla ubezpieczonego korzystniejsze.

Z kolei z mocy art. 15 ust. 1 analizowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 tego samego przepisu przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę.

Z kolei ust. 6 tego samego przepisu stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z ust. 4 w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3,

w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Natomiast w myśl art. 16 cytowanej ustawy przy ustalaniu kolejnych dziesięciu lat kalendarzowych – przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

Zgodnie z art. 114 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z cytowanego przepisu wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442/.

Na gruncie rozpatrywanego przypadku ostatecznie spornym było czy wynagrodzenie za okres zatrudnienia wnioskodawcy:

- w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.: za marzec 2005 roku, za listopad 2005 roku, za luty 2006 roku, za kwiecień 2010 roku;

- w + (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.: za maj 2014 roku, za lipiec 2014 roku, za marzec 2015 roku, za czerwiec 2015 roku, za wrzesień 2015 roku, za kwiecień 2016 roku, za czerwiec 2016 roku, za styczeń 2017 roku, za maj 2017 roku, za okres od lipca 2017 roku do października 2017 roku, za okres od lipca 2018 roku do listopada 2018 roku

może zostać uwzględnione przy wyliczeniu emerytury W. J. wobec faktu, iż płatnicy składek złożyli za wnioskodawcę raporty wskazujące zerową podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie za te okresy, gdy wnioskodawca podnosił, iż cały czas pracę w tym okresie wykonywał i że za okres zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. istnieje dokumentacja, w oparciu o którą można ustalić wysokość należnych składek, zaś w przypadku płatnika (...) Sp. z o.o. jako podstawę wymiaru składek należy przyjąć minimalne wynagrodzenie za pracę.

W świetle ugruntowanego już orzecznictwa przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględnia się okresy zatrudnienia jako okresy ubezpieczenia (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach) bez względu na to, czy pracodawca opłacił należne składki. Okres zatrudnienia, za który pracodawca nie dopełnił obowiązku uiszczenia składek na ubezpieczenia społeczne pracownika, jest okresem składkowym (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.). /wyrok SN z dnia 22 listopada 2018r., II UK 363/17/.

Należy mieć przy tym na uwadze następujące argumenty prawne.

Po pierwsze, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach, okresami składkowymi są co do zasady okresy ubezpieczenia.

Wprawdzie, użyte w tej ustawie pojęcie okres ubezpieczenia oznacza, według ustawowej definicji, okres opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz okresy nieopłacania składek w razie przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego maksymalnej kwoty rocznej podstawy ich wymiaru (art. 4 pkt 5 tej ustawy).

Jednocześnie jednak równocześnie okresy opłacania składek są okresami składkowymi pod warunkiem zapłaty należnych składek na ubezpieczenia społeczne tylko wtedy, gdy przepisy tej ustawy tak wyraźnie stanowią, np. art. 6 ust. 1 pkt 2 i 3a oraz art. 6 ust. 2 pkt 1c, pkt 9, 10, 11a, 12a, 13a, 14a, 15 i 16.

Ponadto z art. 5 ust. 4 tej ustawy wyraźnie wynika, że tylko przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty dla płatników składek zobowiązanych do opłacania składek na własne ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a ponadto

osób współpracujących z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność - nie uwzględnia się okresu, za który nie zostały opłacone składki, mimo podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w tym okresie.

Z wymienionych regulacji prawnych łącznie wynika, że okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia, za które płatnicy składek powinni opłacić należne składki za ubezpieczonych, a ponadto okresy opłacania składek przez płatników na własne ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz "szczególne" ubezpieczenia społeczne osób współpracujących z płatnikami prowadzącymi pozarolniczą działalność, które to osoby współpracujące we własnym interesie prawnym, bo ze względu na niezdefiniowany prawnie stosunek współpracy, mają obowiązek osobistego zgłoszenia się do ubezpieczeń społecznych (art. 36 ust. 3 ustawy systemowej).

W konsekwencji należy uznać, że przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości okresy składkowe uwzględnia się jako okresy ubezpieczenia (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach), bez względu na to, czy płatnik niebędący ubezpieczonym opłacił należne za niego składki, ponieważ przy weryfikacji okresów uwzględnianych do ustalenia prawa i wysokości emerytury lub renty nie uwzględnia się okresów, za które nie zostały opłacone składki tylko, gdy płatnik składek zobowiązany do opłacania składek na własne ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub osób współpracujących z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność (płatnikami takich składek) nie opłacił składek na takie ubezpieczenia społeczne.

Przeciwnie stanowisko, że skutki zaniechania opłacania składek przez niebędących ubezpieczonymi płatników obarczałyby ubezpieczonych ryzykiem "utruty" składkowych okresów ubezpieczenia, byłoby zaprzeczeniem istoty i automatyzmu prawnego powstawania i podlegania obowiązkowym stosunkom ubezpieczeń społecznych oraz obliczania i opłacania przez płatników całości należnych składek za ubezpieczonych, choćby w części finansowanych z przychodów samych ubezpieczonych (por. art. 16 ust. 1 ustawy systemowej).

W stosunkach prawa ubezpieczeń społecznych obowiązek zgłaszania do ubezpieczeń społecznych co do zasady spoczywa na płatnikach składek, którzy są także zobowiązani do obliczania, rozliczania i opłacania należnych (co należy podkreślić) składek ewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego w przypadku ubezpieczonych niebędących płatnikami składek należnych od płatnika (art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej).

Także inne obowiązki określone w Rozdziale 4 ustawy systemowej - dotyczące zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, prowadzenia kont i rejestrów oraz zasad rozliczania składek i zasiłków - obarczają, co do zasady, wyłącznie płatników składek, przeto nie ma podstaw prawnych ani uzasadnienia do przerzucania odpowiedzialności za zaległości składkowe na ubezpieczonych za zaniechania nierzetelnych płatników składek, którzy uchylili się od zapłaty składek należnych za ubezpieczonych niebędących ich płatnikami.

Dotyczy to także nieuprawnionego zgłoszenia zerowej podstawy wymiaru.

Przy tym wprawdzie ustawowym uprawnieniem ubezpieczonych niebędących płatnikami składek jest zwrócenie się o informację w sprawie działań Zakładu zmierzających do ściągnięcia należnych składek od płatnika (art. 40 ust. 1a ustawy systemowej), a ponadto ubezpieczony może zgłaszać na piśmie lub do protokołu u płatnika składek reklamacje dotyczące sprostowania imiennych informacji zawartych w imiennych raportach miesięcznych (art. 41 ust. 11), ale to organ ubezpieczeń społecznych po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, kontroli lub korekcie danych o składkach należnych za ubezpieczonych niebędących płatnikami wydaje decyzje o ustaleniu wymiaru składek i ich poborze od płatników składek (art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy).

Zaległości składkowe podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji lub egzekucji sądowej (art. 24 ust. 1-4 ustawy systemowej). Warto też sygnalizować, że składki należne podlegają waloryzacji, choćby uległy przedawnieniu (art. 40 ust. 1b).

Wszystko to oznacza, że organ ubezpieczeń społecznych ma ustawowy obowiązek wymierzania i ściągania zaległości składkowych w razie powzięcia informacji o nieopłacaniu składek należnych za ubezpieczonego niebędącego płatnikiem składek, jeżeli nierzetelny płatnik nie opłaca należnych składek lub opłaca jej w zaniżonej wysokości.

Wyklucza to przerzucanie na ubezpieczonych niebędących płatnikami składek ryzyka i niekorzystnych skutków prawnych nierealizowania obowiązku składkowego (nieopłacania należnych składek za ubezpieczonych) przez nierzetelnych płatników. Przeciwnie, w razie zaniechania lub zaniedbania obowiązku składkowego przez płatników organ ubezpieczeń społecznych ma obowiązek wymierzania, poboru i egzekucji składek należnych bez możliwości przerzucania niekorzystnych skutków prawnych na ubezpieczonych niebędących płatnikami składek.

W inny sposób traktuje się wyłącznie ubezpieczonych będących płatnikami składek oraz osoby z nimi współpracujące przy prowadzonej działalności pozarolniczej, którym na kontach ewidencjuje się już tylko składki wpłacone (art. 40 ust. 1 pkt 2 ustawy), co sprawia, że przy ustalaniu takim osobom prawa do emerytury lub renty nie uwzględnia się okresów, za które nie zostały opłacone składki, mimo podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 5 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach).

Powyższe oznacza, że w przypadkach, w których obowiązek składkowy realizują za ubezpieczonych płatnicy niebędący ubezpieczonymi, nie ma podstaw prawnych ani uzasadnienia stanowisko organu, że ubezpieczeni mogliby ponosić najdalej idące negatywne konsekwencje prawne zaniechań lub zaniedbań nierzetelnych płatników, którzy nie opłacili w całości lub w części należnych składek z przyczyn niedotyczących ubezpieczonych, a organ ubezpieczeń społecznych zaniechał lub zaniedbał wymierzenia lub egzekucji należnych składek za ubezpieczonego od płatnika takich składek.

W konsekwencji należy uznać, że przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości uwzględnia się okresy składkowe, choćby płatnik nie opłacił należnych składek za niebędącego płatnikiem ubezpieczonego, który podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w tych okresach (a contrario do art. 5 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach). /wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2016 r. II UK 194/15, wyrok SN z dnia 24 października 2017r., I UK 432/16, wyrok SN z dnia 7 marca 2017r., III UK 84/16, wyrok SA w Szczecinie z dnia 4 grudnia 2012r., III AUa 586/12/

Niewypełnienie obowiązku składkowego przez pracodawcę (płatnika) nie wyklucza więc zaliczenia okresu pracy jako okresu ubezpieczenia do emerytury. Istotne jest to czy został zrealizowany tytułu ubezpieczenia. Nieuregulowanie w tym czasie składek nie znosi samego tytułu ubezpieczenia. Jest to okres składkowy, który może być nazwany „ułamnym okresem składkowym”, ale tylko dlatego, że obowiązek składkowy nie został wykonany. Obowiązek zapłacenia składek nie ciążył jednak na pracowniku. Jego niewykonanie nie jest podstawą do odmowy zaliczenia okresu pracy jako okresu ubezpieczenia do prawa do emerytury i pomijania należnych wówczas wynagrodzeń.

Regulacja ustawowa oparta jest na idealnym założeniu opłacania składek, co nie zawsze się spełnia. Pracodawca nie wprowadził zastrzeżenia, iż ubezpieczenie emerytalne zatrudnianego pracownika warunkuje opłacenie składek. Taka norma nie jest akceptowana nie tylko dlatego, że byłaby niezgodna z podstawową zasadą prawa do zabezpieczenia społecznego, w którym obowiązek składkowy obciąża pracodawcę a nie pracobiorcę. Pracodawca takie zastrzeżenie czyni wyraźnie w odniesieniu do ubezpieczonych będących płatnikami składek na swoje ubezpieczenie (art. 5 ust. 4 ustawy emerytalnej), jednak nie do pracobiorców. Podobnie problem braku składek nie został oceniony jako negatywna przesłanka prawa do emerytury lub renty w innych sprawach ubezpieczonych (wyroki SN z 4 października 2006 r., II UK 42/06, z 6 kwietnia 2007 r., II UK 185/06, z 26 marca 2014 r., II UK 371/13, z 21 kwietnia 2016 r., III UK 126/15, z 8 sierpnia 2017 r., I UK 310/16, z 21 listopada 2017 r., I UK 448/16).

W niniejszej sprawie w świetle przedłożonej dokumentacji - świadectw pracy z (...) spółki z o.o. i (...) spółki z o.o., umowy o pracę, aneksu do umowy o pracę z (...)spółką z o.o. oraz wiarygodnych zeznań świadków dotyczących obydwu okresów zatrudnienia wykazanim zostało, iż w całym spornym okresie wnioskodawca świadczył pracę na rzecz wymienionych podmiotów w pełnym wymiarze czasu pracy - nieprzerwanie pracował jako handlowiec i z tego tytułu otrzymywał regularnie, choć nie zawsze terminowo, ale zawsze w bieżącym miesiącu, wynagrodzenie za pracę.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie wykazał, że płatnicy wypłacali mu to świadczenie z wypracowanego przez niego utargu, wnioskodawca – jak wynika ze złożonych dokumentów (świadectw pracy z okresu spornego zatrudnienia) nie miał przerw w zatrudnieniu, nie korzystał z urlopów bezpłatnych.

Z tych też względów - przy nieuprawnionym zgłoszeniu zerowej podstawy wymiaru przez płatników - brak podstaw do odmowy uwzględnienia należnego mu wówczas wynagrodzenia za sporne okresy przy wyliczeniu należnego mu świadczenia emerytalnego.

Pozostaje jednak do ustalenia jaka wysokość wynagrodzeń winna zostać przyjęta za sporne lata.

Zgodnie zaś z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Wskazana regulacja § 21 ust. 1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak m. in. teza wyroku SN z dnia 25 lipca 1997r. - II UKN 186/97, a także wyroki: SA w W. z dnia 4 marca 1997r. - III AUa 105/97, SA w R. z dnia 27 czerwca 1995 - III Aur 177/95, czy SA (...) - III Aur 294/93).

Mając powyższe na uwadze Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornymi okresami zatrudnienia wnioskodawcy, co dało Sądowi podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów podniesionych w odwołaniu.

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Chodzi tutaj o umowy pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11).

Sąd ma przy tym na względzie powszechnie znane trudności w dokumentowaniu nie tylko wysokości wynagrodzenia, ale nawet samego zatrudnienia w latach odległych od daty wniosku, związane z brakiem dokumentów (te podlegały bowiem niszczeniu po upływie określonego czasu), czy wręcz likwidacją zakładów pracy.

Za sporne okresy przypadające na okres zatrudnienia (...) spółce z o.o. wnioskodawca poza świadectwem pracy nie przedłożył żadnej dokumentacji która mogłaby stanowić asumpt do ustalenia kwot jakie za wykonywaną mu pracę wypłacano. Dlatego też przy niezakwestionowanym fakcie zatrudnienia należało przyjąć za ten okres minimalne wynagrodzenie za pracę - jako pewną podstawę wymiaru składek należnych za ten okres.

Natomiast za sporne okresy w okresie zatrudnienia w (...) spółce z o.o. ocenie Sądu wnioskodawca przedkładając w procesie aneks do umowy o pracę z dnia 1 listopada 2012 r. od tej daty wnioskodawcy zaproponowano wynagrodzenie w kwocie 2500 zł miesięcznie plus premia i dodatki wg. regulaminu, dostatecznie udokumentował wysokość wypłacanego mu wynagrodzenia. W ocenie Sądu przy braku przerw w zatrudnieniu wnioskodawca otrzymywał w spornym okresie co najmniej kwotę 2500 zł wynagrodzenia zasadniczego uzgodnioną z pracodawcą w świetle zawartego aneksu umowy. Tym samym to wskazana kwota, a nie minimalne wynagrodzenie za pracę, stanowić powinno podstawę wyliczeń za sporny okres.

Na mocy art. 129 ust. 1 cytowanej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przeliczył emeryturę W. J. od dnia 1 lutego 2023 r. uwzględniając dodatkowo:

- z okresu jego zatrudnienia w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wynagrodzenia: za marzec 2005 roku, za listopad 2005 roku, za luty 2006 roku, za kwiecień 2010 roku - w kwotach odpowiadających wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w tym okresie;

- z okresu jego zatrudnienia w + (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wynagrodzenia: za maj 2014 roku, za lipiec 2014 roku, za marzec 2015 roku, za czerwiec 2015 roku, za wrzesień 2015 roku, za kwiecień 2016 roku, za czerwiec 2016 roku, za styczeń 2017 roku, za maj 2017 roku, za okres od lipca 2017 roku do października 2017 roku, za okres od lipca 2018 roku do listopada 2018 roku – w kwotach po 2.500 złotych miesięcznie – z uwzględnieniem okresów nieskładkowych;

Co do zaś wniosków W. J. w zakresie waloryzacji świadczenia oraz odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia Sąd przekazał je Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. do rozpoznania z uwagi na czasową niedopuszczalność drogi sądowej, albowiem organ rentowy w tym zakresie nie zajął żadnego stanowiska. Tak sprecyzowane roszczenie, nie było bowiem przedmiotem rozpoznania organu rentowego.

Zauważyć należy, iż odwołanie od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pełni rolę pozwu i wszczyna postępowanie sądowe. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji a spornych między stronami; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może jedynie żądać korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swą rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego decyzją, nie może natomiast żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Dlatego też odwołanie wniesione od decyzji organu rentowego nie ma charakteru samodzielnego żądania, a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest - zgodnie z treścią art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. - przekazać go do rozpoznania organowi rentowemu. Tym samym kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji organu rentowego, gdyż - stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.- w postępowaniu wywołanym wniesieniem odwołania do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Paulina Kuźma

J.L.